

ATLETISMO Con fama de esixente e duro, e de ser unha enciclopedia andante, Galicia recoñece a traxectoria de Virgilio González, o adestrador con mellores resultados no tartán

X. R. Castro
VIGO/LA VOZ.
22/12/2010

- Medio século na pista do atletismo

Virgilio González Barbeitos co seu grupo de adestramento nas instalacións de Balaídos

Ten fama de duro, esixente e metódico, pero a cambio os seus atletas conseguiron resultados. Plusmarquista dos 400 metros e campión de España no seu día, camiño dos setenta anos, e cunha dilatada traxectoria como adestrador no 2010 recoñecéronlle os seus méritos en casa.

Porque Virgilio González Barbeitos (Pontearreas, 1941) para por ser o adestrador de referencia da pista en Galicia despois de selo durante moito tempo en Madrid, tanto na desaparecida sección de atletismo do club branco como durante tres lustros na Federación Española.

Os seus comezos no atletismo datan de 1957. E ao longo de medio século a súa dedicación ao atletismo foi case sempre a mesma. Espartano. «Sempre lle dedico o mesmo tempo. Vou ás pistas todos os días de seis a nove da noite. Creo que desde o 57 é raro que falte algún día á pista de atletismo». Por Virgilio é a esixencia personificada. «O único ránking válido é o nacional absoluto». O mellor resumo aritmético para resumir a súa personalidade, dura no deportivo co seu reducido grupo de atletas -aos que sempre sacou rendimento-, afable no trato e cunha enciclopedia ao lombo cando se trata de falar de atletismo. Podería pasarse un día enteiro contando cousas e quedaría curto e faríao sen baixar un chisco a paixón e sentando cátedra.

Con todo, este técnico que vive da fisioterapia escapa do foco. Rara é a vez que pasou ao primeiro plano. Talvez agora, cando lle chegou o recoñecemento do atletismo galego. «O recoñecemento da federación galega é algo que cando pasan os anos e vasche achegando a unha idade, agradécese porque significa o recoñecemento ao teu traballo», o principal valor do ser humano para el.

Aínda que as súas primeiras carreiras foron en Galicia, Virgilio enseguida trasladar a Madrid para dominar a proba da volta á pista e para penetrarse no mundo dos adestradores. Na súa época como técnico na metrópoli coñeceu outros mundos. «Era unha época -recorda-, na que non había as posibilidades de Internet, no que todo chegaba de fóra. Viaxabamos continuamente aos países do Leste e traíamos información, comezaba en INEF e había xente moi involucrada no ámbito deportivo». Naquela época chegou a seleccionador nacional júnior e formou parte do cadro técnico da federación. Pero quince anos despois sentiu que o seu ciclo

terminara e regresou a Galicia. Desde entón a súa figura case forma parte da paisaxe das pistas de Balaídos. Virgilio acórdase dos tempos gloriosos do atletismo galaico, da irrupción internacional de Gómez e Adán, da transición que deu lugar á explosión dos oitenta e do declive posterior que aínda persiste. «Agora a cousa en Galicia está moi mal. Non hai diñeiro, non hai forza directiva con garra, estamos nun extremo e en certo xeito vivimos unha involución». Pero el mantén unha especie de reduto no tartán cun grupo de atletas comandados pola vallista Virginia Villar -á que define como unha moza enérxica e ambiciosa-, onde Carlos Porto - «cunhas grandes cualidades porque lle vexo ambición mental e cualidades físicas- e Antía Martínez son as opcións de futuro e que se completa con Ismael Costas, Javier Fidalgo, Lucía Vázquez e Gonzalo Porto.

O oficio de fisioterapia é a súa outra gran paixón, tanto que xa pasou a conflitiva liña laboral dos 67 anos sen xubilarse. Considérao ata certo punto unha prolongación do atletismo «porque a xente vén con dores e molestias e onde os médicos recetan repouso eu estímuloos para que fagan exercicio que lles axuda a corraxir unha chea de dores e molestias». Os seus propios atletas xa saben tamén da maxia das súas mans. Ademais da súa receita para o éxito.

Foto: Flor Curras